

A že je mrak.
Raz njega ne bi videl več
teh krajev pod seboj,
le nad seboj prostranstvo zvezd:
citronasto rumen vsemirski prah
posut po temnomodrem prtu.

Zato naj ga kar blag zahodni veter
naprej odžene.
Potihoma – za vselej.

SVET SE ZAGRINJA

Zgineva v poznem popoldnevu
podlaga zlata (in beseda),
ki bi podprla sliko
travnika cvetočega.

Svet se zagrinja v molk.
In v mrak.

Le majhno nočno luč sledim,
ki tli v drobni kresnici.
Tiho tiho leti. Ugasne
na orošeni cvetici.
Tu zmanjka mi besed,
ni več kaj sporočiti.

BESEDE NI

S suho, črno besedo sem odel mamu in očeta.
Sam po prostranih gozdovih sem iskal semena,
zdaj izmučen gledam beli strop.
Toplota peči, v kotu nad glavo pajek.
Tam zunaj vrabec vrešči.
Čudežni kamen škrata pospanosti.
Tu tišina ur, tam modra zemlja,
nekje zeleno nebo.
Mati vsa bela mi vodi roko,
da s kredo na črno obleko očeta
napišem teh nekaj (besed v slovo).

MARKO ALIČ
Žiri

TIHA LUČ

Ko oblak prekrije nebo,
ko sonce ugaša nad zemljo...